

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

SLUNCE A HVĚZDA

DOBRODRUŽSTVÍ
NIKA A WILLA

RICK RIORDAN MARK
OSHIRO

FRAGMENT

Slunce a hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan, Mark Oshiro

Slunce a hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SLUNCE A HVĚZDA

RICK
RIORDAN

MARK
OSHIRO

FRAGMENT

Copyright © 2023 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.
Translation © Dana Chodilová, 2024
From THE SUN AND THE STAR, A NICO DI ANGELO ADVENTURE by Rick Riordan
and Mark Oshiro. Jacket Art © 2023 by Khadijah Khatib. Reprinted by permission of Disney •
Hyperion Books. All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6644-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6656-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6657-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6649-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Všem Nikům, Willům, Piper a dalším:
tato kniha je věnována vám.
Ať záříte stejně jasně jako slunce a hvězdy.*

„Nico di Angelo, co kdybys mi vypověděl příběh?“

Nico se naježil. Příběh? Nějaký starý příběh? Po tom všem, čím si prošli, mu to připadalo až moc snadné.

Po všem tom utrpení.

Zalétl očima k Willovi a jeho přítel povytáhl obočí. Vypadal unaveně. *Příšerně* unaveně. A ty jeho obvazy...

Nikovi se sevřel žaludek. Pásy gázy byly zase prosáklé krví.

Obrátil se zpátky ke Gorgyře. „Příběh *o čem?*“

Nymfa zapátrala pohledem ve tváři nejprve jemu, pak Willovi. Chystá se z nich snad zase vytáhnout vlákna duše?

Nico ucítil, jak se mu něco otřelo o klouby. Shlédl a viděl, že se ho Will pokouší chytit za ruku. Uvolnil prsty a nechal si jeho ruku vklouznout do dlaně.

Bodlo ho u srdce. Willovo sevření bylo tuze slabé.

Nikovi nezbývalo než to udělat. *Musí* dokončit, co začali.

Dolehl k němu zase ten šepot.

A pak hlas Gorgyry.

„Vyprávěj mi *o vás dvou*,“ pobídla ho.

KAPITOLA

Nico stál před nejtěžším rozhodnutím svého života a byl přesvědčený, že to zpacká.

„Já nevím,“ prohodil k Willu Solaceovi, fantasticky pohlednému Apollónovu synovi, který stál naproti němu. Díval se ale přitom na Austina Lakea – jednoho z Willových nevlastních sourozenců. Ten přecházel za Willem sem a tam a Nika tím ještě víc znervózňoval.

„Nech už toho, Austine,“ postěžoval si. „Vůbec se nemůžu soustředit.“

„Promiň, kámo,“ omluvil se Austin. „Ale je to hrozně napínavý.“

„Musíš si vybrat,“ domlouval Will Nikovi. „Tak zní pravidla.“

Nico se zamračil. „Jsem Hádův syn. Na pravidla kašlu.“

„Ale šel jsi do toho dobrovolně,“ ozvala se Kayla Knowlesová, další Apollónův potomek. Zatočila si v puse třeshňovým lízátkem. „To v sobě nemáš žádnou polobožskou čest, Nico di Angelo?“

Austin dál rozčileně přešlapoval. „Mezi náma, k tomuhle není žádná čest třeba.“

„Ticho!“ okřikl ho Nico a prohrábl si vlasy. Co když si vybere špatně? Zklame tím Willa?

Ala když se na něj podíval, viděl mu ve tváři jenom očekávání. Smířené očekávání. Will byl připravený na cokoli, co Nico řekne, a ať to dopadne, jak chce, bude si ho vážit pořád stejně.

Čím jsem si toho kluka vlastně zasloužil? napadlo Nika. Na to se sám sebe ptal dost často.

„Tak jo, už jsem se rozhodl,“ oznámil.

„Já asi puknu zvědavostí,“ culil se Austin.

„Možná nastane konec světa,“ poznamenala Kayla, lízátko teď držela v ruce, oči jí dychtivě zářily. „Jako že tentokrát *fakt* doopravdy.“

„Takže,“ začal Nico, „kdybych si musel vybrat...“

„No?“ pobídl ho Will. „Tak by sis vybral...?“

Nico se pořádně nadechl.

„Darth Vader.“

Will s Kaylou zasténali, ale Austin se tvářil, jako by mu Nico právě daroval k narozeninám ferrari.

„Teda, kámo!“ vyjekl. „To je úplně nejlepší volba!“

„Je to *nejhorší* volba!“ opáčila Kayla. „Proč by sis vybíral Vadera, když je tu Kylo Ren?“

„Já myslel, že půjdeš po někom fajnovějším,“ posteskl si Will. „Třeba jako je generál Grievous nebo Dryden Vos.“

„Brzdi,“ bránil se Nico. „Dokoukal jsem všechny ty filmy teprve *včera*. Teď už si ani nepamatuju, co se dělo v prvních dílech.“ Odmlčel se. „To všechno jsou vážně postavy ze Star Wars, nebo si děláte srandu?“

„Nezamlouvej to, Nico,“ obula se do něj Kayla. „*Darth Vader*? Ty bys šel na rande s *Darthem Vaderem*?“ Zakousla se do lízátka, až to křuplo. „Přišla jsem o veškerou radost, Nico. Veškerou.“

„Vítej v mém světě,“ zavtipkoval Nico. Zahlédl, jak se Will ušklíbl – byl to jen okamžik, ale neušel mu.

„S náma jsi v klidu,“ konejšil ho Austin. „Nikdo tě za tvoje odpovědi nesmí odsuzovat, pamatuješ?“

„Beru to zpátky,“ řekla Kayla. „Odsuzovat se smí.“

„Jsi nějaký zakřiknutý, Wille,“ všiml si Nico. „Na to, že jsi fanoušek Star Wars číslo jedna.“

„Uvažuju, proč sis vybral zrovna jeho,“ odpověděl. „Co tím sleduješ?“

„Je mocný,“ pokrčil rameny Nico.

„A rozhodný,“ dodal Will. „Vždycky by přesně věděl, kam tě pozvat na rande. O tom žádná.“

„A sundává si při jídle helmu?“ zajímalo Kaylu.

Nico si položil ruku na srdce. „Představte si Dartha Vadera, jak si u stolu stáhne helmu a zadívá se vám toužebně do očí. *Tomu* já říkám romantika.“

Will se rozchechtal a předvedl svůj zářivý úsměv.

Proč, sakra proč připadalo Nikovi jako vítězství, když se mu podařilo Willa rozesmát? Dlouho si o sobě myslel, že mu chybí srdce. Je koneckonců Hádův syn. Lidi jako on lásku nepotkávají. Ale pak přišel... Will. Will, který svým úsměvem dokázal rozpustit Nikův led. Každému bylo jasné, který bůh je Willův otec – tak z něj sálala energie a světlo. Někdy i doslova, jak letos zjistili v jeskyních troglodytů. Will byl syn Apollóna skrz naskrz.

Rčení o tom, že se protiklady přitahují, asi vážně platí, protože Nico neznal nikoho, kdo by se od něj víc lišil. A přesto spolu už rok chodili. Rok bok po boku. Nico měl opravdového přítele.

Pořád si nebyl jistý, jestli tomu sám věří.

Čtveřice polobohů dál procházela Táborem polokrevných. Oheň v amfiteátru nehořel. Dnes večer si ho Nico s Willem možná zapálí, na Long Islandu se začínalo ochlazovat. Žádní táborníci nespíchali do zbrojnice ani do kovárny, nikdo nemířil do jeskyně Orákula. Sruby zely prázdnotou (až na Hádův a Apollónův), což jasně naznačovalo, že je léto u konce.

Nico si to nechtěl přiznat nahlas, ale bude se mu stýskat... no, skoro po všech tábornících, i když ho občas pěkně štválo dělat jim instruktora. Zvlášť nerad se bude loučit s Kaylou a Austinem.

Procházeli jahodovými plantážemi a Nico vycítil, že Kayla a Austin jsou čím dál napjatější. Ten den dospěli k tíživému rozhodnutí o tom, jak pocestují, a zatímco všichni čtyři stoupali na Vrch polokrevných, Kayla s Austinem zpomalovali.

„Tak si říkám, jestli jsme si neměli vybrat jinak,“ nadhodila Kayla.

„Určitě to zvládneme, Nico?“ zeptal se Austin.

„Jasně,“ ujistil ho. „Teda... nikdo přitom ještě *neumřel*, nebo tak něco.“

„Ne že bys mě tím uklidnil!“ postěžovala si Kayla.

„Vy to dáte.“ Will položil ruku Austinovi na rameno. „Slyšel jsem, že je to divočina, možná se vám zvedne kufr, ale domů se dostanete bezpečně.“

Dorazili na vrcholek, kde se na nejnižší větvi borovice třpytilo zlaté rouno. Dole pod kopcem se vinula venkovská silnice číslo 3141 a tvořila vnější hranici tábora. Na šterkové krajnici u hromady krabic a vaků stál Cheirón, ředitel aktivit Tábora polokrevných, a koňská spodní část těla se mu v odpoledním světle bíle leskla.

„Tady jste!“ zvolal kentaur. „No tak pojďte.“

Nikdo z nich se k němu nijak nehrnul. Nikovi bylo jasné, že Kayla a Austin z tábora nespíchají. Skoro všichni ostatní se už vrátili ke svým „normálním“ životům, jenže... no, co je normální pro někoho jako Nico?

Velkolepé bitvy.

Neustálá hrozba porážky a smrti.

Mrtví, kteří k němu mluví.

Prorocství.

Znovu v něm teď probublal ten hlas ze sna, ozvalo se jeho volání o pomoc.

Strašila ho i slova Rachel Dareové. Jen on a Will slyšeli, co Orákulum před několika týdny vyvěstilo, a Nico se s tím ještě nikomu nesvěřil, dokonce ani ostatním instruktorům. Proč by to taky dělal? Neznamenalo to žádnou hrozbu zkázy pro Tábor polokrevných. Svět byl – pokud věděl – prozatím v bezpečí před rozlícenými bohy i vzbouřenými Titány. Už ani nebylo třeba strachovat se šílených ožvlých římských imperátorů.

To prorocství se týkalo jen osamělého hlasu z jeho snů, který žadonil o pomoc.

Konkrétně o Nikovu pomoc.

„Pár satyrů vám posbíralo věci,“ oznámil Cheirón, když k němu čtveřice polobohů došla. „Přejí vám šťastnou cestu.“

„To budeme potřebovat,“ zabručela Kayla. „Cheiróne, popravdě – nezabijí nás ty Šedé sestry, že ne?“

„Cože? Kdepak!“ Zatvářil se užasle. „Aspoň zatím ještě nikoho nezabily.“

„Jste jako Nico!“ vykřikl Austin a rozhodil rukama. „Tohle nám má pomoci?“

Cheirón se usmál a kolem očí se mu objevily vrásky. „Ale ale, jste přece polobohové. Zvládnete to. Zkuste je hned zpočátku uplatit několika drachmami navíc. Slyšel jsem, že cesta pak bývá míň... intenzivní.“

Zalovil v kapse své lučšnické vesty, vytáhl zlatou minci a hodil ji na silnici. „*Stůj, ó Voze zatracení!*“

Ještě to ani nadořekl, a taxi už dorazilo.

Ne že by k nim dojelo nebo doplachtilo. Prostě se *zjevilo*. Mince se vsákla do dlažby, vznesly se proužky tmavého kouře, asphalt se zkroutil a taxík Šedých sester byl tu. Ano, vypadal jako taxík, ale jeho okraje vířily a vlnily se, když se na ně člověk díval moc dlouho. Nico slyšel líčení Percyho, Megina a Apollónova zážitku s tímhle způsobem dopravy. Všichni tvrdili, že by dali přednost dokonce i jeho metodě cestování stíny před touhle hrbolatou noční můrou, při které se zvedal žaludek. O Šedých sestrách se dobře vědělo, že polobohy nenávidí, a poslední dobou považovaly *všechny* obyvatele Tábora polokrevných za potenciální hrdiny, které je třeba nesnášet.

Nico to nechtěl ostatním přiznat, ale sám se se Šedými sestrami setkal už několikrát a svým způsobem si je oblíbil. Byly paličaté. Nezvládnutelné. Umíněné. Chaotické, a přece podivně spolehlivé. Se svou temnotou se nijak netajily. U vod Styxu, dělily se o jediné *oko*. Jak by si jich Nico mohl *nevážít*?

Zadní dveře auta se otevřely a bylo slyšet, že sestry jsou v plném proudu hádky.

„Já vím přesně, co dělám, Vzteklice,“ zavrčela stará dáma na místě spolujezdce, které do obličeje padaly zacuchané vlasy. „Copak někdy nevím, co dělám?“

„Nono!“ zavřískala Vzteklice, sedící vpředu uprostřed. „To je extravagantní. To je fakt extravagantní tvrzení, Vichřice!“

„Víš ty vůbec, co znamená *extravagantní*?“ odsekla Vichřice.

Řidička dramaticky zakvílela. „Jste jako *děcka*! Zavřete už konečně pusy?“

Vichřice rozhodla rukama a zdařile ji napodobila (což Nika zmátlo, protože všechny mluvily stejně). „Ajaj, já jsem Zlostnice a jsem *tááák* dospělá.“

„Že to oko spolknu?“ pohrozila Zlostnice. „Udělám to.“

„To *neuděláš*,“ kabonila se Vzteklice.

„Se solí, pepřem a špetkou papriky!“ vyhrožovala Zlostnice. „Udělám to.“

„Nazdar,“ vmísil se do toho Austin a chopil se svého pouzdra se saxofonem. „Mohly byste, prosím, otevřít kufr? Máme zavazadla.“

Všechny tři sestry se k němu obrátily a jako jedna vyhrkly: „NE!“

A pustily se zase do hádky. Nika v tu chvíli napadlo, že tyhle bytosti patří k jeho nejoblíbenějším na celém světě.

Stejně mu ale bylo Kayly a Austina líto. Zatímco se Cheirón snažil otevřít kufr, oba polobohové se tvářili tak vyplašeně, jak je neviděl za celý loňský rok.

„Vážně nechcete, ať vás přepravím na Manhattan stíny?“ nabídl jim.

Will si povzdechl. „Nico, nemůžeš z toho dělat veřejnou dopravu. Vysálo by to z tebe sílu.“

„To je v pohodě, Nico,“ řekla Kayla a znělo to, že přesvědčuje hlavně sama sebe. „My to zmáknem.“

„A navíc jedeme na různé místa,“ dodal Austin. „Máma mě bude čekat na severu Manhattanu. Dostal jsem se na akademii v Harlemu a ona nám našla nedaleko byt!“

„To vypadá na šikovný místo,“ poznamenal Will. „Není to odsud daleko.“

„A Harlem má spoustu historie, co se dá zkoumat,“ dodal Austin.
„Prý tam obnovili klub, kde hrával Miles Davis!“

Nico vlažně přikývl. Netušil, o koho jde. To byla jedna z nevýhod toho, že jistou, dost dlouhou dobu nepobýval v „lidském“ světě.

„A co ty, Kaylo?“ zeptal se Cheirón a naložil do kufru její lukostřeleckou výzbroj.

„Zpátky do Toronta,“ odpověděla. „Táta chtěl, ať přijedu domů, už jsem tam dlouho nebyla. Musím říct, že se dost těším.“ Oči se jí zaleskly.
„Zvlášť až mu ukážu, že jsem teď ve střelbě lepší než on!“

Austin se obrátil k Nikovi a Willovi. „Takže... vy dva fakt zůstáváte tady?“

Nico doufal, že Will odpoví jako první. Slunce, zapadající za kopce na západě, mu barvilo kudrnaté blond vlasy, až se zdálo, že hoří. Nika napadlo, jestli tomu Will trochu nepomáhá svou schopností zářit.

V každém případě ho to trochu štvalo. Proč musí být Will věčně tak krásný?

„Asi ano,“ řekl Will a vzal ho za ruku. „Máma je tenhle podzim na turné s novým albem a já nevím, jestli se mi chce potloukat po celé zemi v karavanu.“

„To by byla paráda,“ zasnul se Austin. „Doufám, že jednou budu taky cestovat jako hudebník.“

Kayla přikývla. „Zajímalo by mě, jaký by to bylo vidět nová místa a nemuset se bát, že mě zabije nějaká vražedná socha.“

„Ale jdi,“ řekl Nico. „Copak to není legrace?“

„Nastoupíte si už konečně?“ zavrčela Vichřice. „Nebo nás platíte za poslušání těch svých nudných keců?“

Vyklonila se z okénka a natáhla k nim ruku. Austin jí dal tři drachmy, velké dyšsko, jak radil Chairón. Vichřice mince chvíli zkoumala – Nico netušil jak, když za hustou šedou záclonou vlasů neměla oči –, pak cosi zahučela a vsunula se zpátky do vozu.

„Nastupovat,“ pobídla je.

Následovala rychlá objetí a polibky na tvář a Austin s Kaylou si za-
lezli na zadní sedadla taxíku Šedých sester. Ty se mezitím dál hádaly.

Kayla se rozhlédla po voze. „Už jsme zažili horší dobrodružství,“
řekla těm venku.

„Fakt?“ zapochyboval Austin.

„Každopádně doufám, že vás zase brzo uvidím,“ pokračovala. „A ba-
cha na maléry, vy dva.“

Austin se naklonil přes Kaylu, vystrčil hlavu z okénka a uličnický se
zašklebil. „Ale když už se nějaký malér objeví...“

Will jim zamával. „Tak se to dozvíte. Slibuju.“

„Opatrujte se!“ zvolal Cheirón.

„Jed, Zlostnice! Jed!“ zaskřehotala Vzteklice. „Nejsi tu snad od toho?
Proč bys seděla na místě řidiče, kdybys –“

Její slova umlkla, když sebou taxi škublo a zmizelo jako šedá šmouha.

Jo. Nico tyhle sestry miloval.

„Tak, a je to,“ konstatoval Will. „Ti byli poslední, že?“

„Ano,“ potvrdil Cheirón. „Kromě nějakého personálu, satyrů a dryád
je Tábor polokrevných... prázdný.“

Starý kentaur zněl trochu bezradně. Co si Nico vzpomínal, bylo to
poprvé od jeho příchodu do Tábora polokrevných, co v něm nezbyl
žádný polobůh. Tedy kromě něj a Willa.

„Je to divný,“ přikývl Nico. „Fakt divný.“

„Za posledních pár let se toho stala spousta,“ pronesl Cheirón nostalgicky. „Chápu teď víc než dřív, proč táborníci chtějí domů za svými rodinami nebo se podívat do světa.“

„Asi ano...“ přisvědčil Nico.

„Tak, pánové.“ Kentaur si oprášil předeek vesty. „Mám schůzku s Juniper a dryádami ohledně hnití stromů. Vzrušující téma, to vám povím. Uvidíme se u večere?“

Přikývli, zamávali mu a on odklusal.

„Tak,“ řekl Nico. „A co teď?“

Will, který ho pořád držel za ruku, s ním vykročil zpátky do kopce. „No, nemusíme vraždit žádné nestvůry.“

„Fuj. Můžu přivolat armádu kostlivců, ať nám předvede taneček. Vsadím se, že je naučím ‚Single Ladies‘ od Beyoncé, jestli máš zájem.“

Will se zasmál. „A nemusíme ani hledat a sesazovat římské imperátory.“

Nico sebou škubl. „Uf. To mi ani nepřipomíněj. Budu šťastný, když si na Nerona do smrti nevzpomenou.“

„To je psina,“ podotkl Will, když se přiblížili k vrcholku.

„Co?“

„Ty. A šťastný.“

Nico obrátil oči v sloup.

„Moje nevrle klubíčko temnoty,“ dodal Will a štouchl ho do žeber.

„Nech toho,“ zabručel Nico a vyhnul se mu. „S tímhle nebudem začínat.“

„Už jsi zapomněl, že jsem býval tvoje – a teď tě cituju, Nico – ‚výjimečná otravnost‘?“

„No, to teda pořád jsi,“ odsekl Nico, a to už ho Will hnál před sebou z kopce zpátky do tábora. Nico si dovilil vychutnávat tu chvíli naplno.

Will měl pravdu: na obzoru se nerýsovaly žádné hrozby. Žádní ukrutní padouši. Žádní číhající zrádci polobohů ani skryté nestvůry, které by chtěly Tábor polokrevných zničit.

Ale pak ho na kůži zabrněl strach. To bylo jasné varování, ne? *Nebud' moc spokojený*, říkalo mu vlastní tělo. *On na tebe čeká v Tartaru. Nebo jsi na něj zapomněl jako všichni ostatní?*

Možná, že tohle období klidu není úplně dobrá věc. Pokud Nikovi nehrozí boj s nějakou hrozivou nestvůrou nebo zloduchem, jakou má pak výmluvu, aby ten hlas dál ignoroval?

Pravda byla, že by ho nedokázal ignorovat, i kdyby chtěl. Za ty roky ho sužovalo příliš mnoho duchů. Mrtví chtěli být slyšeni, a kdo je může vyslechnout lépe než Hádův syn?

Jenže *tenhle* hlas... ten nepatřil někomu, kdo zahynul. A Nico ještě neslyšel, že by někdo tak zoufale žadonil o pomoc.

Takže neměl nejlepší náladu, když se s Willem po zastávce ve svých srubech dostali do jídelního pavilonu. Působilo to zvláště, tohle místo, kde to obvykle tak žilo. Teď tu zůstalo jen pár dryád a harpyjí z personálu, tu a tam posedávajících u jídelních stolů. Ředitel tábora, Dionýsos – pro všechny pan D. – se rozvaloval v čele s Cheirónem, kterému se sem nějak povedlo dostat dřív než jim. Byli tak zabraní do hovoru, že si ani nevšimli, když jim Will zamával.

Ani satyrové, kteří Nika s Willem obsluhovali, se netvářili nadšeně, že to musí dělat. „Je to tu jako v mojí duši,“ zavtipkoval Nico k Willovi. „Prázdná a temná.“

Will spolkl sousto kuřecího kebabu. „Ty nejsi prázdný,“ namítl a namířil špejli na Nika. „Ale temný, to teda jo.“

„Temný jako jámy podsvětí.“

Will sklonil hlavu a upřel pohled do jídla, jako by to byla ta nejzajímavější věc, kterou kdy viděl.

„Nemusíme o tom mluvit, jestli nechceš,“ řekl Nico.

Willovi se podařilo usmát. Byl vřelý naprosto přirozeně – jako vždycky, byl vlastně *doslova* sluneční paprsek – a Nico trochu zjhl. „Musíme,“ odpověděl Will. „Jenom třeba ne teď, Nico. Právě odjeli Austin a Kayla. V táboře je klid. *Ticho*. Tak si tu pauzu užívejme, ano?“

Nico přikývl, ale netušil, jak udělat, co po něm Will žádá. Zažil vůbec někdy nějakou pauzu? Když nešlo o mrtvé římské imperátory, pak tu byl jeho otec. Nebo Mínós. Nebo jeho nevlastní matka Persefona. Od té záležitosti uplynuly už roky, ale jeho pořád štválo, že byl proměněn v pampelišku. V *pampelišku*! Taková urážka jeho vkusu!

A pak ty další věci, které si nechtěl pamatovat. Temnější věci. Duchové, kteří ho nakonec nejspíš navštíví. Nico to všechno sbalil do nevrlého klubíčka temnoty ve své hrudi. Pak se přinutil usmát a poslouchat, jak Will bájí o tom, co všechno můžou podnikat tenhle podzim v táboře.

Bude to fajn. Všechno bude fajn.

KAPITOLA

Nikovi se ve snech vždycky nahnulo všechno zpátky.

Když se Willovi světil, že slýchá ztrápený hlas z podsvětí, dělal si starosti, že měl radši mlčet. Will občas jako by nechápal, co pro Nika znamená být... no, prostě *Nico*. Upřímně řečeno, podsvětí Willa děsilo, ale Nico potřeboval někomu svěřit, co se s ním děje.

Před několika měsíci vycítil smrt svého kamaráda Jasona Grace, a to ho strhlo do víru smutku a vzteku. Když na začátku léta dorazili do Tábora polokrevných Lester s Meg, byly už Nikovy emoce tak rozbouřené, že párkrát nešťastnou náhodou přivolal mrtvé. (Nic vás tak nerozhodí, jako když se ráno vzbudíte, stojí nad vámi čerstvě oživená zombie a čeká, co si objednáte k snídani.)

Will ho poslouchal pozorně jako vždycky. Pak mu položil pár otázek, hlavně o tom, jestli ten hlas má něco společného se záblesky minulosti, které Nika poslední dobou taky přepadaly. Nakonec se odmlčel a po chvíli se zeptal: „Jsi si jistý, že to není posttraumatická stresová porucha?“

Nikův mozek někdy vymyslel vtip a ten mu bez jakéhokoli filtru hned vyšel z pusy. Přesně to se stalo i teď. Vyhrkl: „Celý můj život je porucha!“

Will se nezasmál.

Místo toho navrhl, aby si Nico promluvil s panem D. Přes všechny své chyby je Dionýsos koneckonců olympský bůh a se sny, vizemi a pozměněnými stavy vědomí má své zkušenosti.

A navíc je to i bůh šílenství, vzpomněl si Nico. Snažil se na to nemyšlet, ani na důsledky toho, co Will naznačil.

„Všechno, jen ne to,“ odsekl. „Copak si ten člověk dovede s někým povídat bez sarkasmu, urážek nebo obojího?“

Will se ušklíbl. „A ty to dokážeš?“

Nico se zbytek dne snažil vzpamatovat z toho, jak ho Will těmi čtyřmi slovy usadil. Jenže v tom, co řekl, byla jistá pravda. Nebylo to poprvé, co se Nico potýkal se záblesky minulosti nebo posttraumatickou stresovou poruchou. Vzpomínal si, jak pomáhal své sestře Hazel Levesqueové zvládat ničivé záblesky minulosti poté, co strávila nějakou dobu v podsvětí. Dokonce absolvoval upřímný rozhovor s Reynou Avilou Ramírez-Arellanovou o posttraumatickém stresu a o tom, jak souvisí se vzpomínkami na jejího otce. Ale nikdy se nezaměřil sám na sebe. Potýká se snad *on sám* s něčím podobným? Upřímně, jak by se mohl nepotýkat? Ale byl přesvědčen, že ten hlas znamená něco jiného.

Po večeři toho dne, kdy se svěřil Willovi, sebral Nico odvahu a šel si promluvit s panem D. Vylíčil řediteli tábora své záblesky minulosti v bdělém stavu, opakující se sny, hlas z hlubin Tartaru. (Neřekl mu ale nic bližšího o proroctví Orákula. To mu na první rozmluvu připadalo moc syrové, moc osobní.)

Pan D. se opřel na židli a převracel v prstech plechovku dietní coly. S rozcuchanými černými vlasy, skvrnitou pletí a pomačkanou táborovou košilí s leopardím vzorem vypadal spíš jako násoska z Las Vegas s kocovinou než jako bůh.

K Nikově překvapení mu pan D. neřekl, ať jde pryč, ani neutrousil žádnou pichlavou poznámku na jeho účet.

„Potřebujeme tomu přijít na kloub.“ Fialové oči pana D. působily znepokojivě, jako zkrystalizované víno... nebo krev. „Chci tě každé ráno vidět u snídaně. Budeš mi hlásit své sny a oznámíš mi, kdyby se vynořilo něco nového.“

Chumáč temnoty v Nikově hrudi mu tlačil na žaludek. Uvítal by, kdyby se ředitel tábora choval přezíravě a hrubě. Znepokojovalo ho, když viděl boha tak vážného.

„Každý den?“ přeptal se. „Vážně je to nutné?“

„Věř mi, Nico di Angelo, že bych si radši nenechal otravovat snídani tvými hloupými smrtelnými problémy, ale ano, je to nutné, pokud si chceš uchovat zdravé vědomí. A snaž se mít nějaké zajímavé sny, ano? Ne ty běžné nudné hovadiny jako *lítal jsem, pronásledovali mě, zpíval jsem na pódiu ve spodárech*.“

A tak se z toho stal zvyk. Každé ráno mluvil pan D. s Nikem nad talířem naloženým párky a vajíčky, kdežto na tom Nikově se krčilo jen pár jahod. I to dělalo panu D. starosti, coby bůh oslav neschvaloval, když někoho netěšilo jídlo. „Jasně, jsi ten upjatý a bledý Hádův syn, ale stejně jsi člověk. Potřebuješ jíst.“

Nico pokrčil rameny. „Asi jsem zvyklý mít hlad. Ani mi to nevadí.“

Pan D. zabručel: „Ale s tvou chutí k jídlu to jde z kopce. A k tomu ty záblesky minulosti a ten hlas ve snech –“

„Není to nic, co bych nezvládl,“ stál si za svým Nico.

Pan D. odstrčil talíř a obrátil se k němu. „Tak koukej, kluku. Za ty mizerný roky, co žiju ve vyhnanství v tomhle táboře, jsem zjistil, že vy lidi jste překvapivě houževnatí.“

„Spíš –“ začal Nico.

Pan D. zvedl ruku. „Ještě jsem neskončil. Možná jsi houževnatý, ale stejně jsi *člověk*. Nemusíš se trestat hladem jenom proto, že jsi na to zvyklý. Aby se ti uzdravila hlava, musí se ti uzdravit i tělo.“

Nico něco zahučel. Břicho se přidalo a hlasitě zakručelo.

Některé dny nedokázal panu D. své sny převyprávět. Byly moc bolestné, moc kruté, vyvolávaly staré vzpomínky, které nechtěl zkoumat. Ale jindy musel připustit, že mu to povídání prospělo. Zjistil, že před Dionýsem nemusí *nic* přikrášlovat. Ředitelova neomalenost, která mu připadala tak otravná, vážně pomáhala, když mu líčil své záblesky minulosti.

„No páni,“ poznamenal pan D. poté, co mu Nico popsal záplavu snů, které neměly nic společného se zpíváním ve spodářech, zato v nich byl současně upalován, topen a drcen v obří váze plné mravenců. „Pozoruhodné! Tohle si musím zapamatovat a poslat takovou noční můru svým nepřátelům.“

Ale žádný z těch rozhovorů se nedostal až k jádru záležitosti: Proč Nika ty vize pronásledují?

Zasloužil si je nějak?

KAPITOLA

Ten večer, kdy Kayla s Austinem odjeli, zůstal Nico vzhůru ještě dlouho po tom, co Will odešel do Apollónova srubu. V hlavě mu pořád hučelo, bál se usnout. Polobohové mívají vždycky živé – a občas i věstecké – sny, ale když usnul on, ten hlas byl skoro nesnesitelný.

Pomoz mi, prosím! volal. *Potřebuju tě, Nico di Angelo. Potřebuju tě.*

No, takhle na něj pokřikovali všichni duchové, kteří ho navštěvovali. Mrtví chtěli být prostě slyšeni, zvlášť pokud jim to nebylo dopřáno za pobytu na zemi. Podsvětí bylo plné duší potulujících se po Asfodelových polích a volajících po pozornosti.

Jenomže tento hlas nepatřil mrtvému. Zdálo se, že přichází ještě z větší dálky než z Asfodelu a byl ztrápenější než hlasy duchů. Tento hlas volal z Tartaru, nejtmaší a nejhlubší části podsvětí. A z Tartaru nevolá *nikdo*.

Musel to být Titán Bob.

Nico si pamatoval jejich první setkání: bylo to na Boží hod zhruba před třemi roky, když Nico, Percy Jackson a Thalia Graceová dostali od Persefony úkol přinést ztracený Hádův meč. Kvůli tomu museli bojovat s Iapéthem, Titánem uniklým z hloubek Tartaru. Byl by je všechny zabil,

ale Percy ho z posledních sil zatáhl do řeky Léthé a vymazal mu všechny vzpomínky. Pak ho přejmenoval na Boba a přesvědčil ho, že jsou dobří přátelé. Ta nová identita Titánovi kupodivu vydržela.

Nico od té doby Boba několikrát navštívil v podsvětí. Teď už vlídný Titán se ujal práce údržbáře v Hádově paláci a zametání kostí a oprášení sarkofágů mu zřejmě naprosto vyhovovalo. Mezi ním a Nikem se rozvinulo zvláštní přátelství. Oba si připadali odtržení od své minulosti, mezi ostatními se necítili pohodlně, trápil je melancholický stesk po „kamarádovi“ Percym Jacksonovi, který jako by si ani nepamatoval, že existují.

Pak, před rokem a půl, se Percy s Annabeth zřítily do Tartaru. Bob vycítil, že jsou v nebezpečí, a vrhl se do propasti za nimi, aby je zachránil. Zadržel celou armádu nestvůr a dal Percymu i Annabeth možnost vrátit se do světa smrtelníků. Nikdo nevěděl, co se s ním potom vlastně stalo – jestli umřel, nebo se mu povedlo přežít.

Ale Nico na Boba myslel v posledních třech letech skoro každý den. Připadal si *provinile*. Měli ho zachránit. Někdo ho měl z Tartaru vytáhnout. Jak ho tam mohli jen tak nechat, poté co zachránil Percyho s Annabeth a... no, vlastně i celý svět?

Možná, že Will a pan D. mají pravdu. Možná, že Bobův hlas je jen falešná ozvěna, projev Nikova posttraumatického stresu.

Ale to nevysvětlovalo to proroctví.

Na to všechno Nico myslel, když se konečně dostavil spánek.

Ocitl se v temnotě. Nic nového pod sluncem.

Tenhle sen se mu zdál tolikrát, až si myslel, že ví, kam to povede.

Jenomže... tuto noc tomu bylo jinak.

V té prázdnotě uslyšel svoje jméno.

Nico.

Jiný hlas než dřív, ale tak známý...

Caro Niccolo.

Zachvěl se, zatímco ho obalovaly stíny. Nikdo mu nikdy neříkal Niccolo. Nikdo kromě...

Niccolo, vita mia...

Stíny se mu tlačily přímo na obličej. Nemohl dýchat.

Ten hlas neslyšel už celé roky. Celá desetiletí. Máma.

Jsem tady! pokusil se zavolat. *Prosím, neodcházej!*

Vita mia, zopakovala. *Devi ascoltarmi.*

Nico se snažil pochopit, co mu to říká. Byl Ital, to ano. Italština byla jeho rodný jazyk. Ale mozek mu pracoval líně, jako by se mu temnota vsákla do hlavy.

Konečně mu ten význam došel.

„Já poslouchám, mami!“ odpověděl.

Házel sebou, snažil se osvobodit ze silného kokonu stínů.

ASCOLTA! volal ten hlas.

POSLOUCHEJ!

Nico padal.

Dopadl do měkkého teplého hnízdečka dek. Je snad zpátky na lůžku v táboře? Posadil se a –

Světlo. Nehezká kovová lampa na hnědém lakovaném nočním stolku vysílala žluté světlo do podivně známého pokoje. Silné zatemňovací závěsy. Televize s plochou obrazovkou. Pruhované zlaté a smetanové tapety jako pozlacené vězeňské mříže.

Počkat. To ne. Je to –?

Popadl ze stolku zalaminovanou kartičku.

HOTEL A KASINO LOTOS: NABÍDKA SNÍDANÍ DO POKOJE

Ne. Ne, ne, ne!

Pomalů se v té obří posteli obrátil, pamatoval si, jak matrace při každém pohybu dutě, plechově zaskřípala.

Vytužil ji dřív, než ji uviděl, spala v posteli vedle něj.

Jeho sestra Bianca. Vypadala tak klidně, hrud' se jí pomalu zvedala s každým nádechem, tmavé vlasy se jí rozprostřely po polštáři. Nico se snažil otevřít pusu, pokoušel se na ni zavolat, ale hlas ho neposlouchal. U Biančina ramene něco vykukovalo zpod okraje deky. Je to... její *toullec*? Stáhl přikrývku a viděl, že sestra je oblečená, jako by se chystala do bitvy, i s botami, bundou a šípky.

To bylo celé špatně. Bianca se stala Artemidinou Lovkyní až po tom, co z kasina Lotos odešli. Pak složila slib... a naposled Nika opustila. Kdyby ji tak mohl varovat, zabránit jí v tom rozhodnutí...

Probud' se! pokusil se zaječt, ale pusa se mu neotevřela. Pravá ruka mu vylétla k ústům. V bříse se mu srážel strach.

Vyskočil z postele, zakopl, nohy se mu zamotaly do deky, vpotácel se do tvrdého světla zářivky v koupelně.

Chtělo se mu ječet, ale nemohl. *Doslova* neměl ústa. Pod nosem, kde bývaly rty, měl jen bledou zjizvenou tkáň.

Tohle je sen, říkal si. Sen. Probud' se, probud' se, probud' se!

Hleděl na něj jeho zděšený zdeformovaný odraz. Potisící zalitoval, že nezdědil Hádovu snovou magii. Pak by uměl ovládat, co vidí. Byl by už dávno vzhůru. Povyprávěl by Willovi nebo panu D. o svých nočních můrách, trochu by odlehčil jejich význam a dál ignoroval ten hlas z Tartaru. Bylo by to mnohem lehčí.

Místo toho se vpotácel zpátky do pokoje. Postel teď byla prázdná.

Bianko? Kam jsi odešla?

Ale nebyl schopen to ze sebe dostat. Nedokázal říct nic.

Udělal další krok k posteli a propadl podlahou.

Znovu padal.

Tentokrát přistál na něčem *hodně* pevném. Vyrázil si dech, otevřel oči a zjistil, že kouká na –

Nebe.

Na jasně modré nebe, záramované řadami ocelových závěsných kabelů.

Co? pomyslel si. Kde to jsem?

Vzepřel se rukama. Povrch pod ním byl teplý a drsný. Asfalt. Silnice. Pak si všiml aut po obou stranách. V panice se vyškrábal na nohy, přesvědčený, že ho každou chvíli některé přejede.

Ale ta auta se nehýbala.

Váhavě se k jednomu přiblížil a ještě víc ho zmátlo, když viděl, že sedadlo řidiče je *prázdné*. Všechny vozy působily opuštěně – dvě zamrz-

lé kolony – a v dálce se rýsovalo panoráma Manhattanu. Vítr cloumal Nikovým oblečením. Asfalt se slabounce houpal a ty šedomodré kabely nad ním hučely jako struny obří kytary. Chodníky po obou stranách silnice blokovaly tlumeně červené zábrany. Ale nikde nebylo vidět žádné lidi. Hluboko dole se ve slunečním světle čeřila East River.

„No tak, sne,“ zamumlal si pro sebe. „Jak to, že jsem na nějakém newyorském mostě?“

Jakmile to vyslovil, došly mu dvě věci.

Zaprvé, že zase může mluvit. Pusu už neměl srostlou.

A zadruhé, že tohle je *Williamsburgský most*.

Ale ne, pomyslel si. *Nechci* znovu prožívat ten den.

Za ním se ozval ryk, krev mu ztuhla v žilách. Obrátil se a uviděl něco nemožného.

Ta postava byla vysoká a zlatá – ne přitažlivě jako Will, spíš nepřirozeným, děsivým způsobem, který hlásal *chystám se tě zamordovat*. Byla bezmála tři metry vysoká, s krutým nestárnoucím obličejem, očima jako z tekutého zlata a s lesklým brněním. V rukou se jí blyštěla obří kosa.

Kronos.

„To nedává smysl.“ Nico pomalu couval, puls se mu zrychloval, zatímco se k němu Titán blížil s hordou nestvůr a polobožských stoupenců v patách. Sny málokdy dávaly smysl, ale tenthle... Nico během bitvy o Manhattan na Williamsburgském mostě ani nebyl. Jen slyšel o tom, jak Percy nechal zřítit jeho střed, aby udržel Kronovu invazi v mezích.

Kronos na něj upíral oči. Odporně se usmál, jako by mu dovedl číst myšlenky. Zvedl kosu.

„Ne!“ Nico se obrátil, chtěl se rozběhnout k Manhattanu, pryč od Kronovy postupující armády.

Ale do cesty se mu postavili *oni*.

Percy.

Michael Yew.

Annabeth.

Will... v mnohem mladším vydání a hrozně vyjukaný.

Nico ztuhl, uvězněný mezi bitevními liniemi. Most se pod ním houpal.

„Tohle není doopravdy,“ říkal si. „Já tu ve skutečnosti nejsem.“

„Poslouchej.“ Percy popošel dopředu, přiměl ho couvnout ke Kronovi.

„Percy, co to má znamenat?“ Nico nejistě zvedl ruce. „Co to děláš?“

„Musíš poslouchat,“ ozval se Michael Yew a v pronikavých hnědých očích se mu leskly slzy. „Jestli nebudeš, čeká tě můj osud.“

„Nejsi nějaký zlověstný?“ zavrčel Nico. Prudce se obrátil, ale Kronos už byl skoro u něj, kosu třimal jako čepel gilotiny.

„Poslouchej!“ rozkázal mu Titán.

„Já *poslouchám!*“ Nico dostával vztek. „Kdo se mnou chce mluvit, ať prostě vyklopí, co má na srdci!“

Kronova kosa máchla směrem k jeho obličejí.

Nico se ocitl ve tmě. Zase.

Tentokrát už byl pořádně podrážděný. Člověk snese jen jistou míru hrůzy a mizérie, než ho začne vážně štvát. Tohle divné snové přeskačování mezi vzpomínkami a událostmi mu připadalo úplně zbytečné.

Já rozumím! pomyslel si. Budu poslouchat! Copak to nestačí?

Objevilo se světlo, bylo měkké a fialové.

„Co to sakra –?“

Nico popadl svůj meč ze styxského železa a jeho září si posvítíl na okolí. Byl vklíněný v prostoru tvaru vejce, vešel se do něj jen taktak. Lesklé kovové stěny byly na dotek studené. Před ním zely v bronzu tři dlouhé škrábance.

„Ne,“ řekl nahlas a dolehla k němu ozvěna jeho vlastního hlasu. „To si ze mě děláte srandu.“

Sen ho přenesl zpátky do nádoby, do které ho nacpali Giganti Efialtés a Ótos a udělali z něj návnadu pro sedm polobohů z proroctví. Když se to vezme kolem a kolem, nebyla to Nikova nejoblíbenější vzpomínka.

„Zrovna tady?“ zavolal Nico. „Proč mě nutíte prožívat to znovu?“

Zavřel oči a plácl se ze strany do hlavy. *Probud' se, Nico! Probud' se!*

Zase otevřel oči. Pořád byl v nádobě a u nohou mu leželo osamocené semínko granátového jablka. Žaludek se mu sevřel, do krku mu stoupala panika. Pamatoval si ty nekonečné hodiny, které strávil v téhle nádobě, týraný hladem a žízni, úvahami, jak dlouho vydrží, než to semínko – svou poslední potravu – sní.

„Hej, podvědomí?“ řekl. „Jestli se mě snažíš přinutit, abych si něco uvědomil, tak je to dost praštěný způsob.“

Odpovědí mu bylo jen ticho.

Najednou se nádobou rozezněl příšerný skřípavý zvuk, jak někdo páčil víko. Dovnitř se vtilo ostré světlo. Nico sebou trhl a přikryl si oči. Tohle se ve skutečnosti nestalo. Nádobu byla otevřena až potom, co se převrhla, těsně před bojem s Efialtem a Ótosem.

Nico se pokusil rozkoukat, ale světlo seshora bylo pořád moc jasné. Vzhledem ke zvláštní logice tohohle snu by ho nepřekvapovalo, kdyby se nad nádobou objevil plyšák Keksík, sáhl dovnitř a spolkl ho jako čokoládovou sušenku.

Ale Keksík se neukázal.

Ukázal se Percy Jackson.

Nico mu vzhlédl do tváře, lemované rozcuchanými černými vlasy. Zelené oči pod nimi vypadaly divoce a jeho ústa se ustaraně kabonila.

Kdysi Nikovi stačilo jenom pomyslet na Percyho a ucítil pronikavé bodnutí touhy. Byla neopětovaná, samozřejmě, Percy by k němu nikdy necítil to samé. Nika to dlouho, hodně dlouho ničilo. Po čase si ale zvykl, že chce věci, které nemůže mít: Percyho, Bianku, mámu, vyrovnanost... se všim to bylo stejné. Přenést se přes cit k Percymu bylo snazší, než Nico čekal. Co sejde na jednom klukovi, když člověk celý život touží po nemožném?

I když byl ten sen tak divný, pohled na Percyho Nika uklidnil. Po kamarádovi se mu stýskalo a chtěl se dostat z té pitomé nádoby. Pamatoval si, jak byl křehký a churavý, když ho Piper ve skutečném životě vysvobodila. Tentokrát to působilo podobně. Pokusil se rozplést ztuhlé končetiny a vyškrábat se na nohy, aby ho Percy mohl vytáhnout ven.

Ostatní polobohové už mezitím Ótose a Efialta zřejmě porazili. Nico za zdmi svého bronzového vězení nic neslyšel.

Natáhl se a chtěl Percyho chytit za ruku.

Jenže Percy byl najednou o kus dál. Nico už stál a natahoval se, ale k otvoru nádoby nedosáhl.

Podíval se dolů a srdce mu skočilo do krku. Buď to granátové semínko nabobtnalo do velikosti jablka... nebo se on sám *scvrkl*!

Střelil dalším pohledem po Percym...

Ne, *ne!* Kamarád byl teď ještě dál! Ústí nádoby už vypadalo jako okno v kupoli katedrály a Percy připomínal obřího Titána, nakukujícího dovnitř, co to ti mrňaví smrtelníci mají za lubem.

Percy sáhl svou gigantickou rukou dolů. Nico vyskočil, zoufale se snažil zachytit Percyho prstu, ale dál se smrskával a smrskával a stěny nádoby se hrozivě tyčily kolem.

„Nech toho!“ vyjekl.

Percy vytáhl ruku z nádoby. Jeho obličej na chvíli zmizel. Když se zase objevil, měl červené skelné oči.

Plakal.

„Nico,“ řekl. „Nico, poslouchej!“

Nikovi se chtělo zaječet: „Nedělám nic jiného, jenom poslouchám!“ Vyšel z něj plechový a pisklavý hlásek, jako by se byl nadýchal helia z milionu balonků. Tím, jak se odrážel v nádobě, to znělo ještě hůř.

„Musíš jít,“ oznámil mu Percy.

Nikovo srdce jako by se zmenšovalo pomaleji než žebra. Tisklo se mu na hrudní kost a bušilo do ní.

„Jít *kam?*“ vypravil ze sebe, i když se odpovědi bál.

„Udělalí jsme chybu,“ pokračoval Percy. „Musíš ji napravit.“

Nádoba se otřásla.

A Nico znovu padal.

KAPITOLA

Nico tvrdě narazil do kamenného sloupu. S vyraženým dechem se zhrou-
til na zem, přitom tápal po svém meči. Jenže ho neměl.

Zasténal a zvuk se mu vrátil táhlou znělou ozvěnou. Kůži měl lepka-
vou a vlhkou. Je to pot? *Krev*? Rozhodl se, že to nechce vědět.

Když si jeho oči zvykly na chabé světlo, uviděl nad hlavou začouzený
strop, oblouky klenby táhnoucí se mezi vápencovými sloupy.

Překulil se na bok. Řadami vysoko umístěných holých oken se li-
nuly jasné paprsky světla a malovaly na podlaze pásy stínů. Ten pohled
osvěžil Nikovi paměť a prozradil mu, kde se nachází.

O tomhle se mu nikdy dřív nezdálo. Vlastně dělal, co mohl, aby na
ten den už *nikdy* nemyslel.

Pomalu se zvedl do stoje. „Mozku, jestli to děláš ty, tak je to nejhorší
duševní očista všech dob,“ poznamenal hořce.

Nic.

„A pokud to dělá nějaký bůh nebo polobůh nebo něco jiného,“ dodal
Nico, „tak mě začínáte dost štvát.“

Pořád nic.

Byl tady, v suterénu katedrály, jejíž jméno si nepamatoval, a hledal...

Správně. Diokleciánovo žezlo.

Jenže... tu s ním byl ještě někdo.

Ach.

Jason Grace.

Nikovi se otevřela další jáma v břiše. Prázdnota ho jako věrný souputník provázela skoro pořád, ale v srdci měl pusté místo, které nic nezaplnilo od té doby, co Jason... Od té doby, co...

Nico polkl. I v tomhle absurdním snu byl Jason mrtvý.

Setřel si slzu z tváře. „Tak, tohle musí skončit,“ prohlásil důrazně. „Prosím. Nechte mě, ať se probudím.“

„Ty si pořád myslíš, že je to sen?“

Nico se prudce obrátil za tím hlasem. „Kdo je to?“

„Ale jdi, Nico di Angelo. Nevzpomínáš si?“

Pomalů se kradl dopředu, až spatřil zdroj toho hlasu.

Mramorovou bustu Diokleciána, stojící na podstavci a hledící přímo na něj.

Imperátor měl hlavu pořád na ramenou, ani stopa po tom, že by se odlomila. Což ve zvrácené logice tohoto snu dávalo smysl. Protože tu nebyl Jason, který by ji zničil, musela být busta vcelku. Nika zaplavily vzpomínky na ten den, vodopád představ a pocitů, které si uchovával pod zámkem.

Jedna z nich se vynořila na povrch.

Jason, jak popadl Nika a vynesl ho do vzduchu, když honili Favonia, divného okřídleného člověka, který kupoval nanuk v Dalmácii. Tehdy se všechno zdálo být mnohem jednodušší. Uvidíš větrného boha u zmrzlinářského stánku a vyrazíš za ním. Pokud se tě někdo zkusí dotknout, oženeš se po něm. Nico odjakživa nesnášel, když se ho někdo dotýkal.

Jakmile ho Jason toho dne postavil zase na zem, Nico se na něj obořil:
Už na mě laskavě nikdy nesahej.

Ted', tváří v tvář té znepokojivé Diokleciánově bustě, si nepřál nic víc než cítit zase ochrannou náruč Jasona Grace.

Ale Jason tu nebyl.

Nějaký jiný hlas za ním se zeptal: „Jsi připravený?“

Nico se znovu prudce obrátil. Za ním stál a ledabyly se opíral o sloup Favonius, římský bůh západního větru. Byl oblečený přesně tak jako toho dne: červené tílko, nesnesitelně pestré bermudy a páskové sandály.

„Vý,“ zavrčel Nico. „Vypadněte z mých snů.“

„Ale jdi, Nico,“ zavrtěl Favonius hlavou. „To nejde jen tak lehce.“

„Pro mě není nic lehké,“ odsekl Nico. „Už jsem si na to zvykl.“

„Pak víš, že tě musím za někým odvést.“

Bohova tvář neprozrazovala žádné potěšení, vzrušení ani dychtivost, jaké v ní Nico viděl loňské léto.

Favonius se tvářil vyčerpáně.

„Prosím, *ne*,“ začal Nico.

„Musíš to napravit, Nico.“

Nikovi se srdce rozbušilo ještě zběsileji. To, co následovalo ve skutečném světě, bylo... no, vážně jedna z nejhorších věcí, které kdy zažil, a to už u něj něco znamenalo. Musel přechkat setkání s Kupidem, což nebyl žádný rozkošný okřídlený cherubínek. Ten prudký, hrozivý bůh touhy přinutil Nika před Jasonem přiznat, že se zamiloval do Percyho Jacksona, a to jen proto, aby získali žezlo.

Ta těžká zkouška se ukázala být klíčovou pro vítězství ve válce s Gaiou.

A Nikovi způsobila ránu, která se dosud nezacelila.

„Ať je to, co je to,“ promluvil, „mně to došlo. Musím poslouchat. Já *poslouchám*. Takže tím nemusím procházet znova.“

„Musíš si s ním promluvit,“ oznámil mu Favonius. „Ale ne z toho důvodu, jaký si myslíš.“

Nico se pokusil zklidnit dech. Přinutil se zeptat: „Bude tam Jason?“

Nebyl si jistý, která odpověď by byla bolavější: ano, nebo ne.

Bůh se zachmuřil. „Ne, Nico. Je mrtvý.“ Pak dodal tiše, málem pro sebe: „Nakonec budou všichni mrtví.“

Favonius už neřekl nic víc a rozplynul se do víru prachu a slunečního světla. Vítr se ovinul kolem Nika a zvedl ho ze země. Dokonce i ve snu nenáviděl ten pocit, jako by se mu celé tělo rozložilo na atomy. Prosvištěli nejmenšími trhlinami v oknech kostela a už se hnali chorvatskou venkovskou krajinou bez ohledu na gravitaci, hmotu nebo jeho žaludek. Všechny Nikovy myšlenky a city se navzájem srážely, všechny chtěly v jeho mysli existovat najednou. *Doslova a do písmene* se rozpadl do změti emocí.

Aspoň že si ve svých snech udržuju image, pomyslel si. A pak: Will by se tomu nezasmál.

Vítr ho složil na kopci nad ruinami Salony. Nikovo hubené tělo, zase sestavené dohromady, se chvělo nevolností. Připadalo mu, jako by měl v krku Sisyfa, který se věčně snaží vystrkat balvan po příkrém svahu. „Uff,“ rozkašlal se. „I tohle je ve snu stejně děsný pocit.“

Kolem se vznášel Favoniův smích. „To se podívejme, pořád si myslíš, že je to sen. Jsi tak roztomilý, když jsi popletený, Nico di Angelo!“

Nico vážně, vážně nesnášel řeči o tom, že je roztomilý. Neměl ale čas něco odseknout. Vítr se utišil a Favonius byl pryč.

Nico přejížděl pohledem ruiny. Vypadaly přesně tak jako předtím: rozpadající se, tlející skořápky budov, kamenné řady porostlé mechem –

kdysi skvělé římské město proměněné v kamenné pole. Na Nika to ale nepůsobilo. Takových ruin už za ty roky viděl spousty, připomínaly, jak rychle se mohou výtvoři smrtelníků proměnit v sutiny.

Zvedl ruce. „Tak do toho! Jsem tady, Kupido!“

Čekal. Ale nic se nedělo. Žádný dunivý náruživý hlas, který by se mu vysmíval a nutil ho, aby odhalil své nejbolestnější tajemství.

A pak se zničehonic Kupidův hlas rozezněl ze všech stran: *Ty víš, co musíš udělat.*

Ta slova zasvištěla Nikovi kolem uší.

Snažil se nenechat se tím zdeptat. Je to jenom sen. O bohu, který jím otřásl, zranil ho a odhalil... ale pořád je to jenom sen. Tentokrát se nestane Kupidovou žvýkácí hračkou.

Založil si ruce. „Rozumím,“ houkl. „Nepotřebuju dál přesvědčovat! Půjdu do Tartaru!“

To nestačí, Nico di Angelo. Podívej se na mě.

„Mám se na vás podívat? Ale já myslel, že vás ve vaší pravé podobě nikdo nevidí?“

Neviditelný Kupido do něj strčil a srazil ho pozpátku na rozbitý sloup.

Podívej se na mě!

Byl teď tak blízko, až Nico cítil jeho dech na tváři.

„Já vás nevidím!“ zaječel. „Nechte toho hraní!“

JSEM TADY.

Hlas se teď ozval za ním a Nikovi se zježily všechny chloupky na pažích. Byla to bezprostřední reakce – tak primární strach, že aniž by na to pomyslel, aniž by vydal rozkaz, přivolal čtyři kostlivce. Vyrostli ze země pod jeho nohama, z kostí jim visel mech, hlína a hniloba. Obstoupili ho, zvedli hůlkovité paže, připravení ho bránit.

Otoč se, Nico. Podívej se na mě.

Hlas zase změnil směr. Nico se tam nechtěl dívat. Neměl žádný racionální důvod tomu věřit, ale byl přesvědčený, že pokud Kupida doopravdy *spatří*, umře.

„Prosím, Nico. Podívej se na mě.“

Hlas se změnil. Byl vřelý, vláčný jako med, jako západ slunce v pozdním létě, jako první nápor tepla táborového ohně.

Byl to Kupido.

Ne.

Byla to *láska*.

Nico se pomalu obrátil a za ním stál Will Solace, zlaté vlasy nádherně osvětlené snovým světlem Salony. Měl na sobě červené tričko s usmívajícím se sluncem, které mu Nico z legrace koupil, a svoje věčné kamuflážní kraťasy s roztřepeným lemem. Bosky vykročil k Nikovi.

Ten se nemohl zbavit podezření, že je to stejně Kupido, pohrává si s ním, ale vztek v něm trochu pominul.

„Wille,“ oslovil přítele. „Já to nechápu. Co to má znamenat?“

„Poslouchej,“ řekl Will a přistoupil blíž.

„Já poslouchám! Proč mi nikdo neřekne, *co* mám poslouchat?“

Will se natáhl a Nico taky, ale těsně předtím, než se Willova ruka dotkla Nikovy, stáhl ji.

„Musíš něco udělat, Nico,“ pronesl Will se smutným, něžným pohledem.

„Já vím.“

Will zavrtěl hlavou. „Je to víc, než si myslíš. Až přijde čas, řekneš mi pravdu.“

Nico se zasmál. Zněla v tom hysterie, ale smích byla jediná reakce, která mu teď dávala smysl. „Jistě, Wille. Kupido. Kupwille? Willpido? Jak ti mám říkat?“

Willův obličej se protáhl, ústa se otevřela doširoka, až Nico viděl zuby, ostré jako jehličky, lemující dásně. Pokusil se couvnout, ale to stvoření, ať to bylo cokoli, k němu skočilo a zaječelo poslední rozkaz:

PROBUĎ SE!

„Nico!“

Trhl sebou a otevřel oči, ale postavu, která se nad ním tyčila, nepoznal. Vykopl pravou nohou a nešťastně zasáhl svého přítele přímo do břicha.

Will zavyl, svezl se z okraje postele a zkroutil se na podlaze Hádova srubu. „Nico, já se picnu,“ zakňoural. „Kde se v tobě bere taková síla?“

„Promiň, promiň!“ zakvílel Nico. „Vylekal jsi mě!“

Will sebou škubl a posadil se zpřímá. „Asi jsi měl zase tu vizi. Slyšel jsem, jak ječíš, až u mě ve srubu!“

Nico si složil hlavu do dlaní. „Měl – měl jsem zlý sen. Zlé sny, bylo jich víc. Fakt *zlých*.“

Cítil, jak se postel prohnula, vzhlédl a uviděl Willa sedět na kraji. „Je mi líto, že jsem tě kopl do břicha.“

Will se usmál a Nika to zahřálo u srdce. „Můžu tě obejmout? Nebude ti to vadit?“

Nico se zastyděl, až se začervenál. Nelíbilo se mu, že ho Will vidí tak zranitelného, ale přikývl, protože potřeboval překonat svou hrdost. Will si ho přitáhl k sobě a Nico se příteli na prsou tiše rozplakal.

„To nic.“ Will ho hladil po zádech. „Byly to jenom sny.“

Opravdu? pomyslel si Nico. Než stačil vysvětlit něco bližšího, rozletěly se dveře srubu. Stál v nich Cheirón s očima jako talíře. „A jéje, nejdu nevhod?“

Nico se odtáhl od Willa a otřel si tvář hřbetem ruky „Ne, ne, to nic,“ odpověděl. „Jenom jsme si povídali.“

„No... no, tak to je dobře,“ řekl Cheirón rozpačitě. „Omlouvám se, že jsem sem vrazil tak pozdě v noci, ale máme poplach.“

Nico se ušklíbl. „To to moje ječení? Povolal jsem ve spaní batalion kostlivců?“

„Cože? Ale ne!“ Cheirón zaváhal. „Aspoň doufám, že ne. K tomu se vrátíme potom. Teď tu máme hosta, který s tebou nutně potřebuje mluvit.“

Cheirón ustoupil a Nikovi se sevřelo srdce úzkostí. Do srubu vešla Rachel Elizabeth Dareová, stávající delfské Orákulum.

Stáhla si kapuci mikiny a na ramena se jí spustily dlouhé, oslnivě zrzavé vlasy. Byla rudá a vyčerpaná, jako by běžela celou cestu až z Brooklynu.

„Nico,“ vydechla. „Díky bohům. Musíš si to poslechnout.“

Než stačil namítnout, že tenhle vzkaz už dostal mockrát, asi tak MILIONKRÁT jenom dnes v noci, začal se Rachel linout z pusy tmavě zelený dým.

KAPITOLA

Ten dým měl štiplavě sírový pach a Nico, Will i Cheirón se rozkašlali.

Rachel se roztáhly zorničky. Obrátila oči v sloup a z úst se jí plazila slova chraplavým hlasem Orákula:

*„Jdi najít stvoření, jež volá tvoje jméno,
trpí a zoufá si, zda bude objeveno.
Na místě se tam vzdáš něčeho stejné ceny,
jinak se naděješ věčného zatracení.“*

Podlomila se jí kolena a Will se k ní vrhl, aby ji zachytil, než se stačí zhroutit na zem.

Cheirón se jednou rukou přidržel rámu dveří. Ve tváři měl stejnou barvu jako šedé skvrny v jeho vousech.

„Po všech těch letech,“ pronesl zasmušile, „jsem si na tohle ještě nezvykl. Jsi v pořádku, Nico?“

Nico přikývl, splašil se mu puls.

Zaklapala kopyta, Cheirón vešel do dveří, sklonil v nich hlavu. „Já vím, že tahle proroctví jsou dost těžce pochopitelná, když je sly-

šíš prvně,“ řekl. „Dej si načas, jak potřebuješ. Nemusíme to probírat a pítvat hned teď.“

Nico zachytil přísný, vyčítavý pohled, který po něm vrhl Will.

„No, je to vlastně trochu trapas,“ zamumlal Nico.

Cheirón naklonil hlavu. „Proč? Ty víš, čeho se to proroctví týká?“

Nico vydechl, snažil se zbavit posledních pozůstatků snů. Napadlo ho, jestli náhodou pořád ještě netrčí v noční můře.

„Cheiróne, chtěl jsem o tom vám a panu D. říct, ale... no, prostě na to nikdy nebyla vhodná doba.“

„Není to nové proroctví,“ vysvětlil Will. „Už jsme ho slyšeli.“

Cheirón se podíval na Rachel, která ve Willově náruči oddechovala klidněji.

„Počkat,“ zamračil se kentaur. „Chcete mi říct, že sem slečna Dareová pospíchala uprostřed noci, aby ti dala *opakované* proroctví?“

„Oni mají pravdu,“ hlesla utrápeně Rachel. „Tohle proroctví... *pořád se vrací*. Znova a znova.“

Nikovi poskočilo srdce. „*Pořád se vrací*... Chceš říct, že tohle není teprve podruhé?“

Rachel sebou trhla a pak se rozkašlala.

Will jí pomohl posadit se zpříma. „Donesu ti trochu vody.“

Odběhl do koupelny a vrátil se s kelímkem. Nico doufal, že je čistý.

Rachel si ho vděčně vzala. „Podle mě někdo *fakt* potřebuje, aby sis ho všiml, Nico.“ Měla napjatý, ale soucitný výraz. „Předtím jsem prostě myslela, že jsem uvízla v nějaké opakující se smyčce. Že je to nějaká porucha, co zbyla po tom Apollónově boji s Pýthónem. Nechtěla jsem vám přidělovat starosti. Ale tentokrát... mě ta naléhavost zmohla. Musela jsem jít za tebou.“

Will jí položil ruku na rameno. „Kolikrát se to proroctví opakovalo?“

Rachel se začervenala. Napila se vody. „Dvanáctkrát.“

„Dvanáctkrát?“ vykulil oči Nico. „To myslíš vážně?“

Cheirón se zamračil. „To je znepokojující situace. Co jsem živ, nic takového jsem neslyšel.“

Rachel přikývla a znovu se napila. „Jako by se pořád dokola připomínalo, že je třeba vykonat tu výpravu – že to ještě nebylo splněno.“

Nico se zamračil. „Takže jsi vlastně jako ta otravná hláška ve videohře, co mě pořád upozorňuje, že musím splnit vedlejší misi.“

Zabodla se do něj vražedným pohledem.

Nico si v duchu vynadal. „Tak to nemělo vyznít. Promiň. Ty nejsi otravná, Rachel. Víš, jak jsem to myslel.“

Rachel se unaveně usmála. Kývnutím poděkovala Willovi, který jí pomohl na nohy. „Tohle proroctví otravné rozhodně je. Bylo by fajn, Nico, kdybys ses do toho, co musíš udělat, pustil co nejdřív. Pak ty svoje hlášky budu moct vypnout.“

Nico se podíval na Willa. „Je to on. Rozhodně to musí být on.“

„O kom to mluvíš?“ zazněl nový hlas.

Ve dveřích stál pan D. Měl na sobě vestu s leopardím vzorem, zářivě žluté kraťasy a růžové trepky. Typický úbor boha večírků. V jedné ruce si hýčkal velkou kovovou mísu.

Nico začíchal. „To je popcorn?“

„Říkal jsem si, že tu máte party.“ Pan D. si hodil kousek popcornu do pusy. „A co by to bylo za party bez popcornu?“

Nico spolkl zlostnou poznámku. „Opakující se proroctví není žádná *party*.“

Pan D. vykulil oči. „Ale ale, máme tu opakující se proroctví? Super!“ Došel k Nikově posteli a plácl sebou do jejích nohou. „A já si myslel, že ten táborový podzim bude jedna velká nuda. Už jsem uvažoval, že uspořádám souboj dryád v kleci.“

Cheirón ředitele tábora provrtal pohledem. „O tom jsme už mluvili, pane D.“

„Můžeš se taky zúčastnit, jestli chceš, Cheiróne,“ odvětil blahosklonně. „Moc rád zhlédnu souboj kopyt a pěstí s divokými morušemi.“

Cheirón si povzdechl. „Můžeme se, prosím, soustředit na problém?“

„Rozhodně!“ Pan D. si zvesela nacpal do pusy popcorn. „Povězte mi o tom opakujícím se proroctví. Týká se mě? Budu konečně osvobozený z téhle táborové mizérie a zase se stanu miláčkem bohů, ideálně s lahví Chateau Mouton Rothschild ročník 1945?“

„Dionýse, prosím,“ povzdechl si Cheirón. „Nemyslím si, že je vhodné o tomhle vtipkovat.“

„No, já nevím,“ zabručel Nico. „Když se z Rachel stala hlasová schránka proroctví.“

„Nico...“ pronesl Will varovně.

„Má vlastně pravdu,“ řekla Rachel. „Je to jako ty vlezlý telefonáty, co tátovi pořád vnucují obnovení pojistky na auta.“

„Až na to... že tohle je Bob,“ přiměl se Nico konečně vyslovit to jméno nahlas. „Toho se týká to proroctví.“

„Myslíš Titána Iapétha?“ zeptal se Cheirón. „Já měl za to, že je pořád v Tartaru.“

„V Tartaru, hm?“ Pan D. si nabral další hrst popcornu. „To je čím dál tím lepší.“